ΦΕΡΗΣ

ὦ παῖ,

τί ἐμὲ κακῶς εἶπες;

ὀφείλω γὰρ οὐχ ὑπερθνῄσκειν σοῦ.

οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ´ ἐδεξάμην νόμον,

παίδων προθνῄσκειν πατέρας, οὐδ´ Ελληνικόν.

πάντα δέ,

    ὅσα παρ´ ἡμῶν σε χρὴ τυχεῖν,

ἔχεις.

τίνος σ´ ἀποστερῶ;

χαίρεις τῷ ζῆν·

πατέρα δ´ οὐ χαίρειν δοκεῖς;

ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι χρόνον.

τὸ δὲ ζῆν μικρόν, ἀλλ´ ὅμως γλυκύ.

νόμιζε δ´ ,

    εἰ σὺ τὴν φιλεῖς ψυχήν,

φιλεῖν ἅπαντας.

ΑΔΜΗΤΟΣ

εἰ δ΄ ἀλγεῖς ἀκούων τἀληθές,

οὐ χρή σ΄ εἰς ἐμ΄ ἁμαρτεῖν.

ΦΕΡΗΣ

μᾶλλον δ΄ ἥμαρτον ἄν,

εἰ πρὸ σοῦ ἔθανον.

ΑΔΜΗΤΟΣ

ταὐτὸ γάρ ἐστι νεανίαν καὶ γέροντα θανεῖν;

ΦΕΡΗΣ

ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.

ΑΔΜΗΤΟΣ

καὶ μὴν Διός γε μείζονα ζῆν χρόνον ἴσως ἔστι σοι.

ΦΕΡΗΣ (deutet auf sich)

ἀλλ΄ οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ΄ ἐκφέφεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ (deutet auf die tote Alkestis)

ἀπελθὼν τόνδε θάψω νεκρόν.

ΦΕΡΗΣ

ἄπελθε. θάψεις δ΄ αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς.